SUB STEAGUL LENINISMULUI

În acest an, poporul român alături de întreaga omenire progresistă aniversează împlinirea unui secol de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin. Veșnic vii în inimile muncitorilor, țăranilor și intelectualilor legați de popor, ideile leniniste constituie în conștiința epocii noastre imaginea celui mai măreț monument pe care omenirea îl ridică lui Lenin. Leninismul, spiritul său creator își găsesc astăzi întruchiparea în realitatea marșului victorios al socialismului, realitate în viața unei treimi a populației globului, ideal mobilizator în conștiința și acțiunea maselor muncitoare de pe întregul glob. Mărețele idei ale lui Lenin trăiesc și triumfă în avîntul mișcării comuniste și muncitorești contemporane, care se afirmă pe arena istoriei actuale ca o uriașă forță politică, un factor fundamental al progresului social al umanității.

Studiind realitățile social-politice, evoluția mișcării muncitorești, cu o pătrunzătoare clarviziune V. I. Lenin a preconizat căile menite să asigure răsturnarea vechii orînduiri, cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare aliată cu țărănimea, cu celelalte pături sociale exploatate, transformarea radicală a societății. Dezvoltînd marxismul potrivit cerințelor epocii sale — epoca capitalismului în stadiul său ultim, imperialismul — Lenin l-a îmbogățit cu concluzii de o inestimabilă valoare teoretică și practică. Lenin a elaborat o nouă teorie a revoluției socialiste, a subliniat rolul pregnant al clasei muncitoare și al partidului ei revoluționar, a organizat și înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și primul stat socialist din lume, elaborînd planul făuririi economiei și culturii socialiste în tînărul stat sovietic, previzionînd liniile directoare ale perspectivei trecerii la comunism. În baza generalizării celor mai noi date ale științelor naturii și societății, Lenin a îmbogățit materialismul și dialectica din punct de vedere filozofic. El a formulat magistral teza că teoria marxistă nu este o dogmă, un complex de formule imuabile, ci o călăuză, o metodă de cercetare a aspectelor complexe ale fenomenelor sociale, o puternică armă a partidelor comuniste în analiza condițiilor concrete istorice, economice, sociale din țara respectivă, în scopul determinării bazelor și momentului istoric al declanșării revoluției proletare, a modului și sistemului luptei pentru transformarea revoluționară a societății, pentru construirea socialismului și comunismului. În acest context, eforturile Partidului Comunist Român se îndreaptă spre concretizarea adevărurilor generale ale învăță-

turii marxist-leniniste în condițiile proprii țării noastre și în găsirea, pe baza legilor generale ale revoluției și construcției socialiste, a soluțiilor care convin cel mai bine realităților noastre naționale.

Sub conducerea Partidului Comunist Român, oamenii muncii din România au dus cu succes lupta împotriva burgheziei și moșierimii, au înfăptuit insurecția armată antifascistă din August 1944, au participat cu întreg potențialul uman și material la zdrobirea fascismului german, au răsturnat clasele exploatatoare de la putere și au asigurat triumful revoluției socialiste. Liber și stăpîn pe destinele sale poporul român, condus de Partidul Comunist Român, asigură astăzi înflorirea multilaterală a României Socialiste, o țară în plin avînt economic și social, în care forțele de producție, știința, învățămîntul și cultura se dezvoltă impetuos, contribuind la satisfacerea în măsură crescîndă a cerințelor materiale și spirituale ale maselor.

Pentru a se obține, sub steagul glorios al leninismului, aceste mărețe victorii au fost necesare mari eforturi pe care poporul nostru, condus de Partidul Comunist Român, le-a făcut din plin. Între aceste victorii, la loc de frunte, se înscrie participarea României la războiul antihitlerist, pînă la victoria finală.

Eveniment de importanță istorică universală, victoria asupra fascismului german de la 9 mai 1945 va rămîne pentru totdeauna în memoria popoarelor. Bătrînul continent european ale cărui popoare au fost greu încercate timp de aproape șase ani respira în sfîrșit ușurat.

În septembrie 1945, deci numai la cîteva luni după capitularea Germaniei hitleriste, în extremul orient, capitula și imperialismul japonez. Se încheia astfel cel mai cumplit război mondial, care datorită victoriei coaliției antifasciste, salva civilizația umană adînc rănită de ororile sale, de la cel mai mare pericol care o amenințase vreodată.

În urma lui, zeci de milioane de familii îndoliate plîngeau pe cei peste 34 de milioane de oameni care își pierduseră viața pe diferitele fronturi și la care se mai adăugau alte zeci de milioane de victime din rîndurile populației civile precum și alte zeci de milioane de răniți și mutilați.

Perioada războiului, cînd forțele agresive ale imperialismului hitlerist puneau în mare pericol libertatea și independența, însăși existența a numeroase națiuni, a fost o perioadă de grele încercări. Împotriva pericolului fascist s-au ridicat uriașe forțe de pe întregul glob, care și-au concentrat eforturile pentru lupta împotriva acestuia. Realizarea coaliției antifasciste, din care făceau parte Uniunea Sovietică, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii, Franța și căreia i s-au alăturat ulterior multe alte țări, a avut o importanță covîrșitoare în mobilizarea potențialului uman și material al popoarelor împotriva dușmanului comun.

Forța fundamentală a coaliției antihitleriste, care a purtat pe umerii săi povara principală a războiului, a constituit-o Uniunea Sovietică, ce a dat contribuția hotărîtoare la înfrîngerea Germaniei hitleriste și obținerea marii victorii. Pentru ilustrarea acestei teze, socotim suficient să subliniem faptul esențial că din cei 13.600.000 oameni pierduți de Germania nazistă în cursul celui de al doilea război mondial, circa 10 milioane

sînt pierderi înregistrate pe frontul antisovietic. În cumplita încercare, poporul sovietic și glorioasa sa armată, sub conducerea P.C.U.S., a făcut dovada unui eroism fără precedent în istorie. De-a lungul imensului front de peste 2 000 de kilometri de la Murmansk la Marea Neagră, în bătăliile purtate — de la epopeea Leningradului la Moscova, Stalingrad, Kursk — Orel etc. pînă la Berlin —, strălucite prin amploarea, dinamismul și dramatismul lor, glorioșii ostași ai Armatei Sovietice au arătat întregii omeniri forța lor de granit, superioritatea orînduirii socialiste care i-a creat, înarmat și susținut, unitatea de monolit a poporului sovietic în jurul P.C.U.S., cucerind admirația fără nici o rezervă a umanității.

Un rol de importanță majoră în înfrîngerea fascismului l-a avut puternica ridicare la luptă a maselor populare din țările ocupate sau dominate de hitleriști — mișcarea de partizani și de rezistență —, ale căror conducători încercați erau partidele comuniste și muncitorești.

Poporul român, care numai cu două decenii și jumătate înainte suportase călcîiul de oțel al imperialismului german, părăsit de toate puterile Europei, lăsat de fapt la discreția Germaniei naziste, a devenit victima celui de al doilea Dictat fascist de la Viena (30 august 1940). În aceste condiții, începe pentru România cea mai întunecată perioadă din istoria sa contemporană, perioada dictaturii militaro-fasciste antonesciene, care, încălcînd voința întregului popor român și legitimitatea istorică a legăturilor româno-ruse, a împins România în război alături de Germania nazistă.

Marile victorii repurtate de Uniunea Sovietică au încurajat lupta popoarelor înrobite de fascism, întărindu-le credința în victoria finală. În țara noastră, Partidul Comunist Român situîndu-se în fruntea mișcării pentru ieșirea României din războiul hitlerist și eliberarea ei, a polarizat în jurul său toate forțele antifasciste, a organizat mișcarea de rezistență antifascistă, a pregătit și înfăptuit insurecția armată antifascistă de la 23 August 1944. Înlăturarea dictaturii fasciste a lui Antonescu și alăturarea României la coaliția antihitleristă a constituit un eveniment cardinal al istoriei noastre contemporane.

Răspunzînd într-un singur glas chemării Partidului Comunist Român, armata noastră și formațiunile patriotice în opt zile (23—31 august 1944) au curățit teritoriul țării de trupele germane fasciste, apoi cot la cot cu eroicii ostași ai Armatei Sovietice, a trecut la eliberarea părții de nord a Transilvaniei. La Sfîntul Gheorghe, Tîrgu Mureș, pe Mureșul mijlociu, la Arad, Timișoara, Oradea, în munții Meseșului, faptele de eroism ale Armatei române izvorîte din dreptatea cauzei pentru care lupta au adus o prețioasă contribuție la nimicirea inamicului fascist. La 25 octombrie 1944, întreaga parte de nord a Transilvaniei era eliberată. Armata română cot la cot cu Armata Sovietică a continuat apoi lupta și dincolo de hotarele țării, pe teritoriul Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, pentru eliberarea popoarelor din aceste țări, pînă la înfrîngerea definitivă a Germaniei hitleriste. A fost o luptă grea, împotriva unui inamic viclean, experimentat, care, după ce umpluse Europa de ruine și cadavre, își apăra ultima șansă. Peste o jumătate de milion de militari români — din rîndurile cărora

170.000 căzuţi în lupte jalonează cu mormintele lor drumul de glorie al Armatei române —, luptînd 260 de zile în care timp au eliberat peste 3.800 de localităţi de-a lungul celor peste 1.000 km parcurşi, constituie aportul de sînge pe care l-a adus România măreţei cauze a luptei antihitleriste. Dacă mai adăugăm eroismului şi pierderilor umane, cheltuielile făcute de România pentru susţinerea războiului şi valoarea pagubelor pricinuite de fasciştii în retragere, avem în suma globală de cca. un miliard dolari la cursul valutar din 1938, imaginea marelui efort uman şi material făcut de ţara noastră pentru victoria împotriva fascismului.

Măreţele fapte de arme eroice din lupta împotriva fascismului, concretizate în ordinele de zi ale Comandamentului Suprem Sovietic, în comunicatele de război, în decorarea a peste 300.000 de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri cu ordine şi medalii româneşti, sovietice, cehoslovace şi ungare, demonstrează cu prisosinţă eroismul de masă al militarilor români. În focul acestui cumplit război, prin sîngele vărsat în comun, s-a cimentat prietenia frăţească româno-sovietică, ce se va dezvolta spre trepte superioare în anii postbelici în contextul general al operei de construire a socialismului, a întăririi continue a sistemului socialist mondial.

Pentru susţinerea acestui uriaş efort material şi uman, Partidul Comunist Român lansase în ţară lozinca mobilizatoare „Totul pentru front, totul pentru victorie". Eroica noastră clasă muncitoare, ţărănimea şi intelectualitatea progresistă, au depus în condiţii deosebit de grele o activitate susţinută pentru a aproviziona frontul cu cele necesare, pentru a ajuta la refacerea ţării greu lovite de război. Mii de tineri au plecat ca voluntari pe front. Aici se găsea şi Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu" organizată cu sprijinul guvernului sovietic, pe teritoriul Uniunii Sovietice, încă în toamna anului 1943. Aceasta s-a acoperit de glorie în operaţia Debreţin, fiind decorată cu ordinul sovietic „Drapelul Roşu" şi primind denumirea acestui oraş. Ulterior, s-a mai creat pe teritoriul Uniunii Sovietice şi Divizia „Horea, Cloşca şi Crişan".

Dar insurecţia de la 23 August şi lupta împotriva fascismului aduseseră încă ceva în conştiinţa maselor populare din România. Aduseseră dorinţa acestora de a trăi libere şi neexploatate, de a trece la o viaţă reală democratică, de a-şi hotărî singure drumul viitorului, de a înlătura orice formă de exploatare. Se produsese o radicalizare a maselor, care se manifestau împotriva opresiunii burghezo-moşiereşti sub forma uriaşelor mitinguri şi demonstraţii cu participarea a sute de mii de oameni. Masele muncitoare din România îşi pun întreaga lor încredere în Partidul Comunist Român a cărui politică consecventă în favoarea lor le era de acum bine cunoscută. Guvernele, cu majoritate reacţionară din perioada august 1944 — februarie 1945, sînt înlăturate prin lupta consecventă şi hotărîtă a maselor conduse de Partidul Comunist Român. Încercarea ultrareacţionară a ultimului premier Rădescu de a impune cu forţa dominaţia burghezo-moşierească în România este lichidată prin acţiunile hotărîte ale maselor largi populare. Prefecturile şi primăriile sînt luate cu asalt de masele populare iar vechii prefecţi şi primari reacţionari sînt înlocuiţi cu elemente democratice, alese de popor. Se aud focuri de puşcă şi de mitraliere, dar ele nu

pot stăvili avîntul revoluţionar al unui întreg popor. La 6 martie 1945 — dată care a fost aniversată cum se cuvine în acest an —, victoria maselor conduse de Partidul Comunist Român s-a concretizat prin venirea la cîrma ţării a primului guvern cu majoritate democratică, condus de înflăcăratul patriot şi om de stat Dr. Petru Groza.

România trece într-o nouă perioadă istorică. În interior, se deschid perspectivele începerii construcţiei bazelor socialismului; în exterior, războiul antifascist va fi cu mult mai bine susţinut iar rezolvarea problemei agrare va da un puternic suport moral ostaşilor ce luptau pe front împotriva fascismului.

La aniversarea unui sfert de veac de la victoria asupra fascismului german, întregul nostru popor aduce un omagiu fierbinte eroilor patriei care nu au precupeţit nimic, nici chiar supremul sacrificiu, pentru eliberarea ţării, pentru nimicirea fascismului.

De asemenea, poporul român cinsteşte memoria tuturor ostaşilor celorlalte ţări din coaliţia antihitleristă, a milioanelor de patrioţi din mişcarea de rezistenţă antifascistă, care şi-au adus din plin substanţialul lor aport la victoria asupra fascismului.

În perioada scurtă istoriceşte — un pătrar de veac —, care a trecut de la marea victorie asupra fascismului, România a străbătut o întreagă epocă istorică; socialismul a învins pe deplin la oraşe şi sate, ţara noastră păşind astăzi pe calea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, corespunzător amplului şi măreţului program stabilit de Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român.

Ca lucrători ai frontului istoriografic, nu putem uita evenimentul cardinal al istoriei contemporane româneşti de acum un sfert de veac, asociindu-ne cu căldură întregului nostru popor, care-i cinsteşte amintirea cu gînduri duioase şi minunate flori de Mai, dar şi cu conştiinţa viitorului măreţ ce-i stă în faţă, viitor spre care este condus cu hotărîre şi dîrzenie de Partidul Comunist Român în frunte cu Comitetul său Central, al cărui secretar general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, este considerat de întreg poporul nostru personalitate de prim rang în contextul general al istoriei contemporane a României.

COMITETUL DE REDACŢIE